

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/536/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215206030
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7215206030.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobkyne: U. U., U.. XX.X.XXXX, R. L. XX, L., zastúpenej JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: C.U. G., U.. XX.X.XXXX, R. L. XX, L., o náhradu škody s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 25C/163/2015-230 zo 14.6.2016

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) žalobu zamietol a vyslovil druhým výrokom, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vychádzal z toho, že Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co 15/2016-193 zrušil predmetný rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s odôvodnením, že z vykonaného dokazovania možno uzavrieť, že žalovaný sa nevinil zo spôsobenej škody. Ustálená súdna prax pri výklade ust. § 4 ods. 1, 3 zák. č. 282/2002 Z.z. zaujala názor, že vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ofenzívne ohrozoval človeka alebo zvieratá a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť (teda pes má mať preventívne aj košík). Aj pri prípadnej priestupkovej zodpovednosti žalovaného (ak by bola preukázaná) podľa zákona o priestupkoch, § 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, orgány štátnej správy Slovenskej republiky a obce vedú občanov k tomu, aby dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov. Majú dbať o to, aby občania nesťažovali plnenie úloh štátnej správy a obcí a nenarúšali verejný poriadok a občianske spolunažívanie. Krajský súd uzavrel, že ide o nepreskúmateľné rozhodnutie súdu prvého stupňa, odvolací súd nedopĺňal dokazovanie, nemožno zatiaľ uzavrieť, či je žalovaný zodpovedný za škodu pôsobenú žalobkyňou alebo nie. Súd prvého stupňa nevykonal konfrontáciu výpovedí strán sporu, žalobkyne a žalovaného, je treba opätovne vykonať dôkazy, v prípade potreby vykonať konfrontáciu medzi stranami sporu, po vykonaní dokazovania (pričom povinnosť podávať návrhy na dokazovanie majú obidvaja účastníci podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.) znovu vyhodnotiť dôkazy a vo veci rozhodnúť. Zároveň odvolací súd uviedol, že pri náhrade škody podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vychádzať z vyšetrovacieho spisu okrem podaného znaleckého posudku, avšak nemožno vyvodiť žiadne závery vo vzťahu k plneniu si prevenčných povinností, náhrady škody podľa § 415 OZ zo strany žalovaného v riešenej veci, ale aj zo strany žalobkyne, keďže ani ona si nepočínala podľa ust. § 415 OZ. Zároveň je rozporuplné konštatovanie súdu prvého stupňa, že žalobkyňa prišla so svojim psom do blízkosti žalovaného napriek okolnosti, že videla, ako pes žalovaného 10 krát okolo neho veľkou rýchlosťou obehol a neustúpila do bezpečnej vzdialenosti v rámci prevencie predchádzať škode. Z uvedeného

nie je jasné, či súd videl pochybenie žalobkyne v tom, že sa so svojim psom priblížila do blízkosti žalovaného, alebo v tom, že neodstúpila do bezpečnej vzdialenosti. Porušenie preventívnej povinnosti uvedenej v § 415 OZ ostáva dôvodom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu, ak sa nedokáže porušenie povinnosti podľa určitého konkrétneho ustanovenia, a to či už občianskeho zákonníka alebo iného právneho predpisu, porušením tejto prevencie, ktorým vznikla škoda na zdraví vznikne všeobecná zodpovednosť za škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

Žalobkyňa v konaní predložila znalecký posudok č. 10/2014 vypracovaný v trestnom konaní znalcom G. Q. E., z ktorého záverov vyplýva, že žalobkyňa utrpela dňa 11.9.2013 zranenie: kompresívnu zlomeninu vonkajšej časti hlavy píšťaly (kondylu) vpravo s malým posunom a drobnými trhlinami väzov a meniskov pravého kolena, ide o úraz stredne ťažký. Zo zdravotnej dokumentácie žalobkyne vyplýva, že utrpela kompresívnu zlomeninu vonkajšej časti hlavy píšťaly vpravo s drobnými trhlinami väzov a meniskov pravého kolena a zaznamenané zranenia sú výsledkom jedného úrazového mechanizmu, a to pôsobením tupého vonkajšieho násilia pôsobiaceho z boku na vonkajšiu stranu pravého kolena pri vystretej dolnej končatine v kolennom kĺbe, čím došlo pri náraze psa k vybočeniu predkolenia do strany navonok so tlačením kolenného kĺbu dovnútra, čím došlo k stlačeniu vonkajšieho kondylu píšťaly nadol a vzniku zaznamenatej kompresívnej zlomeniny vonkajšej časti hlavy píšťaly. Zranenie poškodenej mohlo vzniknúť spôsobom tak ako uvádza vo svojej výpovedi. V zmysle znaleckého posudku doba liečenia je 16 až 20 týždňov. Žalobkyňa bola liečená konzervatívne znehybnením kolenného kĺbu ortézou do 23.10.2013 s následnom rehabilitáciou. Poslednú kontrolu absolvovala 13.12.2013, odporučením intenzívneho cvičenia, rehabilitácie a kúpeľnej liečby. Doba práceneschopnosti od 11.9.2013 do 13.12.2013 je primeraná spôsobenému zraneniu, počas fixácie pravej dolnej končatiny pri potrebe odľahčovania končatiny pomocou bariel bola žalobkyňa výrazne obmedzovaná v bežnej dennej pohybovej aktivite a bola čiastočne odkázaná na pomoc inej osoby pri zabezpečovaní si bežných životných potrieb. Zranenie poškodenej môže viesť aj ku vzniku ľahšieho obmedzenia pohyblivosti pravého kolena a ľahkého vybočovania predkolenia navonok, čo bude možné považovať za trvalý následok. Na otázku, či pes Sibírsky husky mohol spôsobiť zranenia žalobkyne tak ako uviedla, znalec odpovedal, že pokiaľ pes takejto hmotnosti pri rýchlom behu narazí do stojaceho človeka z boku do oblasti kolenného kĺbu, môže spôsobiť predmetné zranenie, aké utrpela poškodenej žalobkyňa. S takýmto zranením, aké utrpela žalobkyňa bola možná pomalá chôdza aj bez pomôcok bezprostredne po zranení a prejdienie vzdialenosti cca 200 metrov pri tomto zranení je možné. Znalec ohodnotil výšku bolestného bodovo v súlade so Zákonom č. 437/2004 100 bodmi.

Z obsahu trestného spisu OOPZ Košice - Sídliisko KVP, ČVS:ORP-4256/KV-KE-2013 vyplýva, že žalobkyňa dňa 23.10.2013 podala trestné oznámenie na žalovaného, podľa ktorého dňa 11.9.2013 v čase o 13,30 hod venčila svojho psa rasy Americký stanfordšírsky teriér na ulici L. H. L., kde bol aj sused, žalovaný, C. G., ktorý tiež venčil svojho psa Sibírsky Husky, ktorého mal na vôdzke. Pes žalovaného behal okolo neho veľkou rýchlosťou, narazil do jej pravého kolena, následkom čoho spadla na zem. Žalovaný pribehol k nej a snažil sa jej pomôcť, pomohol jej vstať. Keďže vedela krívať chodiť, nevolala záchrannú službu, šla sama, najprv na Polikliniku KVP, následne na centrálny príjem do nemocnice, kde bola zistená zlomenina jej kolena. Následne mala nohu 6 týždňov v ortéze a telefonicky kontaktovala žalovaného, ktorého sa spýtala, či má poistenie zodpovednosti týkajúce sa takýchto prípadov. o finančnom odškodnení. Dňa 15.10.2013 poslala žalovanému list, v ktorom ho žiadala, aby sa dohodli na odškodnení. Svedkom jej zranenia boli syn U. U., ktorý celú udalosť videl z okna bytu.

Z výpovede žalobkyne v trestnom konaní zo dňa 14.11.2013 vyplýva, že dňa 11.9.2013 bola vonku a stretla žalovaného ako venčí svojho psa rasy Sibírsky husky, prihovorila sa mu, či jej psík sa s ním môže hrať, na čo on uviedol, že jeho pes je hravý a jej psovi neublíži. Pes žalovaného bol na vodítku, nemal náhubok, videla, ako za ním začal behať okolo svojho majiteľa veľkou rýchlosťou, obehok okolo neho asi 10 krát až sa čudovala, že sa majiteľovi nevytrhol a následne pocítila náraz psa do jej nohy, kedy spadla, pocítila veľkú bolesť. Pri tej rýchlosti ako do jej nohy vrazil tento veľký pes, sa tomu nedalo vyhnúť. Žalovaný ho voči žalobkyňi nehuckal a snažil sa ho držať, bola to nehoda. Žalovaný jej ponúkal pomoc, ona ju odmietla s tým, že to zvládne sama.

Uznesením Okresnej prokuratúry Košice II č. 3Pv 26/2014/8803-15 zo dňa 3.6.2014 bola zamietnutá sťažnosť poškodenej - žalobkyne, ktorú podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania s odôvodnením, že v danom konkrétnom prípade z výpovede tak žalobkyne, ako aj žalovaného je zrejmé, že k zraneniu poškodenej došlo v dôsledku nešťastnej nehody, kedy jej pri venčení psov pes žalovaného pri pobežovaní v rámci hry narazil do pravej nohy žalobkyne, samotná žalobkyňa uviedla, že obvinený mal psa na vodítku, nehuckal ho proti nej, ale sa ho snažil udržať a po zranení jej ponúkal pomoc. Taktiež uviedla, že to bola nehoda a nedalo sa tomu

vyhnúť. Žalovaný teda neporušil ustanovenie § 4 ods. 1 Zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov.

Žalovaný na pojednávaní dňa 8.9.2015 nevedel odstrániť rozpor vo svojej výpovedi na pojednávaní pred súdom oproti výpovedi v trestnom konaní, kedy poprel, že by jeho pes narazil do nohy žalobkyne a zároveň nevedel uviesť, prečo podpísal v rámci trestného konania takúto svoju výpoveď. Doplnil, že po príchode domov rozmýšľal o tom, ako sa skutok stal a dospel k záveru, že jeho pes nemohol naraziť do kolena žalobkyne, nakoľko ak by k tomuto došlo, žalobkyňa by spadla a musel by ju odniesť. Zároveň uviedol, že dňa 11.9.2013, kedy sa mal skutok stať, sa nenachádzal v Košiciach, nachádzal sa u rodičov v R..

Účastníci konania ani po vykonanej konfrontácii súdom na pojednávaní dňa 14.6.2016 v rámci svojich výpovedí nezmenili svoje výpovede. Žalobkyňa poukázala, že výpoveď žalovaného je klamstvo, skutok sa stal tak ako tvrdí ona. Žalovaný uviedol, že jeho výpoveď je pravdivá a tvrdenie žalobkyne v jej výpovedi je klamstvo. Žalovaný zároveň opätovne nevedel vysvetliť rozpory svojej výpovede s výpoveďou v trestnom konaní ohľadne neskoršej výpovede na pojednávaní, keď poprel, že by jeho pes narazil do nohy žalobkyne a zároveň opätovne nevedel uviesť, prečo podpísal v rámci trestného konania zápisnicu so svojou výpoveďou.

Súd citoval § 420 O.z., § 2, § 4, § 7 zák. č. 282/2002 Z.z. a dôvodil, že z výpovede žalobkyne a prvotnej výpovede žalovaného v trestnom konaní, mal súd za preukázané, že došlo v priebehu venčenia psov účastníkov konania zo strany psa žalovaného k nárazu do pravého kolena žalobkyne, pričom ako vyplýva zo znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní a lekárskeho správ, žalobkyňa utrpela zlomeninu vonkajšej časti hlavy píšajú pravého kolena, teda stredne ťažký úraz s dobou liečenia od 11.9.2013 do 6.1.2014. Presný termín kedy sa skutok stal, nebol v konaní preukázaný, keďže žalovaný ani v rámci trestného konania nepotvrdil dátum uvádzaný žalobkyňou. Z pôvodných výpovedí oboch účastníkov konania v rámci trestného konania vyplýva, že pes žalovaného bol na vodítku a žalovaný sa po náraze psa do kolena žalobkyne, tejto snažil pomôcť, ktorú ona odmietla, pričom obaja zhodne uviedli, že v danom prípade išlo o nehodu.

Súd neuveril následným výpovediam žalovaného tak v trestnom, ako aj v konaní pred súdom, že nedošlo k nárazu psa žalovaného do kolena žalobkyne, keďže nevedel vysvetliť rozpor tejto jeho výpovede s prvou výpoveďou v rámci trestného konania, ktorú v trestnom konaní aj podpísal. Z výpovede oboch účastníkov konania vyplýva, že žalovaný mal psa na vodítku, pričom samotná žalobkyňa prišla so svojim psom do blízkosti žalovaného a napriek okolnosti, že videla, ako pes žalovaného 10 krát okolo neho veľkou rýchlosťou obehlo (výpoveď žalobkyne dňa 14.11.2013) neodstúpila do bezpečnej vzdialenosti v rámci prevencie predchádzať škode. Ani konfrontácia výpovedí účastníkov konania na pojednávaní dňa 14.6.2016 neodstránila rozpory ich výpovedí.

Súd vyhodnotil správanie sa žalovaného tak, že tento si splnil všetky povinnosti čo sa týka prevencie predchádzaniu škôd, keďže pri prechádzke so psom na verejnom priestranstve pes bol na vodítku. V zmysle vyššie citovaného zákona nemusel mať náhubok. Okolnosť, že k nárazu psa do kolena žalobkyne došlo, bolo z dôvodu nešťastnej náhody, čo bolo konštatované aj v uznesení Okresnej prokuratúry Košice II č. 3Pv 26/2014/8803-15 zo dňa 3.6.2014. Zo strany psa nešlo o útok, alebo o ohrozovanie žalobkyne v zmysle § 4 ods. 1 Zákona č. 282/2002 Z.z., ale o náraz v rámci hry psa.

Súd je toho názoru, že žalovaná v rámci prevencie v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia vzhľadom na veľkosť psa mohla predpokladať, že pri hre môže dôjsť aj k nárazu do žalobkyne a nakoľko žalovaný si podľa názoru súdu splnil prevenčnú povinnosť, pes bol na vŕdzke, žalobkyňa mohla na dĺžku vodítka podstúpiť od žalovaného, čím by k nárazu psa žalovaného do žalobkyne nedošlo. Porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalobkyne súd videl jednak v skutočnosti, že žalobkyňa prišla do vzdialenosti bližšie ako na dĺžku vodítka ku žalobcovi a jednak v tom, že potom čo videla, že pes žalovaného beží vysokou rýchlosťou okolo žalobcu, neodstúpila do bezpečnej vzdialenosti.

V danom prípade teda súd vyvodil závery aj na základe doplneného dokazovania, že nebola splnená podmienka pre vznik nároku na náhradu škody zo strany žalobkyne voči žalovanému, keďže žalovaný sa jednak nedopustil protiprávneho konania, neporušil zákonnú povinnosť ani v zmysle ust. Zákona č. 282/2002 Z.z. ani v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka a tým, že držal psa na vŕdzke, neumožnil jeho voľný pohyb, splnil svoju prevenčnú povinnosť v zmysle vyššie citovaného zákona a naopak žalobkyňa nedodržala bezpečnú vzdialenosť napriek okolnosti, že pozorovala beh psa dlhšiu dobu, čo vyplýva z jej výpovede v rámci trestného konania.

Zároveň súd je toho názoru, že nebol preukázaný ani ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka, a to existencia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti škodcu a vznikom škody, keďže samotný znalecký posudok č. 10/2014 vypracovaný v trestnom konaní znalcom G.. Q. E. konštatuje len okolnosť, že zranenie poškodenej mohlo vzniknúť tak

ako uvádzala žalobkyňa vo svojej výpovedi, čo však nepreukazuje, že k zraneniu žalobkyne aj skutočne v príčinnej súvislosti s nárazom psa žalovaného došlo.

Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedka - odborníka z odboru kynológie na správanie sa druhu psa vo vlastníctve žalovaného a ohľadne správanie sa vlastníka psa, nakoľko súd má za to, že posúdenie správania sa majiteľa psa - žalovaného v rámci plnenia prevenčnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 1 Zákona č. 282/2002 Z.z. a § 415 O.z. je v kompetencii súdu, vzhľadom na uvedené súd považoval výsluch uvedeného svedka za právne irelevantný.

Okrem vyššie uvedených dôkazov, iné dôkazy účastníci konania napriek zákonnému poučeniu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. v konaní nenavrhlí.

2. Podaným odvolaním navrhla žalobkyňa zmeniť rozsudok a vyhovieť návrhu a rozhodnúť tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu škodu na zdraví titulom bolestného vo výške 1 610 Eur spolu s 5,05 % ročný úrokom z omeškania od 16.09.2014 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu škodu na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2 415 Eur spolu so zákonným ročný úrokom z omeškania od tretieho dňa po doručení žalobného návrhu žalovanému až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu škodu titulom náhrada za stratu na zárobku vo výške 1 019,79 Eur spolu so zákonným ročný úrokom z omeškania od tretieho dňa po doručení žalobného návrhu žalovanému až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu škodu titulom účelných nákladov spojených s jej liečením vo výške 160 Eur spolu so zákonným ročný úrokom z omeškania od tretieho dňa po doručení žalobného návrhu žalovanému až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odvolaní namietala, že protiprávne konanie žalovaného spočíva v jeho porušení prevenčnej povinnosti, za zmätočné a nelogické považujú tiež tvrdenie súdu, že zo strany psa nešlo o ohrozenie žalobkyne, ale o náraz v rámci hry psa. Kolízia v rámci hry psa mala byť akousi okolnosťou vylučujúcou zodpovednosti držiteľa psa za škodu, ktorá ho zbavuje prevenčnej povinnosti. Pes žalovaného mal žalobkyňu nielenže ohroziť, ale spôsobil jej aj vážne zranenia. Zodpovednosť žalovaného za psa je pritom s poukazom na § 4 ods.3 ZoPDP nesporná. Pánom situácie bol vždy žalovaný pri psovi a jedine on mal možnosť určovať svojmu psovi limity, spôsob, akým sa bude pes hrať, akú rýchlosť mu umožní nabráť a do akej vzdialenosti mu výbeh dovolí. Žalovaný mal byť tou osobou, ktorá je spôsobilá a schopná psa ovládať v každej situácii. Žalobkyňa nepoznala jeho psa, ale žalovaný mal poznať svojho psa.

V ďalšej časti odvolania namietala nesprávny záver súdu, že vraj žalovaný nemal porušiť prevenčnú povinnosť, ona však prevenčnú povinnosť neporušila a pred nárazom psa žalovaného mohla sa rozprávať asi 10 minút so žalobcom a až následne začal šantiť jeho pes. Ďalšie subjektívne názory žalobkyne sa týkajú nepresnej výpovede žalovaného, ktorý mal poprieť samotný skutok. Nemá predsa žalovaný ako psičkárik také právo, že vždy keď má psa na vôdzke, môže sa so psom hrať hoc akým spôsobom ako keby sa jednalo o súkromný pozemok psičkárika a všetkým ostatným uložiť prevenčnú povinnosť okamžite sa od takto hrajúceho psa vzdialiť. Znalecký posudok č. 1/2014 G.. Q. E. je neúplný, lebo konštatuje len okolnosť, že zranenie mohlo vzniknúť tak ako to uvádza žalobkyňa. Otázka posúdenia zodpovednosti, resp. viny je otázkou právnou, ktorú znalec ani nie je oprávnený zodpovedať, súd mal za preukázaný náraz psa do kolena žalobkyne.

3. Dňa 25.9.2017 po dvoch urgenciách žalovaný navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny, nežiadal trovy konania (podľa obsahu na č.l. 298) jeho pes bol na vodítku a žalobkyňu pes nebol navádzaný a ani nebol poškodený a čo sa týka tlmočníka, žalobkyňa pred sudkyňou tvrdila, že sa za ňu hanbí pre svoju slovenčinu, preto bola angažovaná tlmočnica, preto žiadal o ukončenie tejto žaloby, ktorá zamestnáva úradu už štyri roky, čo je veľmi zaťažujúce aj pre neho.

4. Na základe podaného odvolania žalobkyne odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 380 CSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu podľa § 379 CSP a § 380 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny a treba ho potvrdiť, lebo odôvodnenie rozsudku je argumentačne presvedčivé a precízne po úplnom zistení skutkového stavu a táto situácia spolu so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie sa nezmenila ani v odvolacom konaní.

5. Ustálená súdna prax už v rozhodnutiach vydaných do 30.júna 2016 (napr. rozhodnutie sp.zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 5Cdo/255/2014 NS SR) viackrát judikoval, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým

obmedzeniam, toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo na spravodlivý proces sa na opravnom súde týka nápravy nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené zákonné procesné podmienky, po splnení ktorých odvolací súd môže konať a rozhodnúť vo veci samej, samozrejme to platí pre všetky štádia konania pred civilným súdom (porovnaj I.ÚS 4/2011).

6. So zreteľom na rozhodnutie Okresnej prokuratúry Košice II č. 3Pv 26/2014/8803-15 zo dňa 3.6.2014 v uznesení sa uvádza, že zo strany psa nešlo o útok alebo o ohrozovanie žalobkyne v zmysle § 4 ods.1 zák. č. 282/2002 Z.z. (ktorým sa upravujú podmienky držania psov), ale o náraz v rámci psa v rámci hry psa a okrem toho pes podľa § 4 ods.2 cit.zák. na verejnom priestranstve musí mať nasadený náhubok, avšak náraz bežiacieho psa s náhubkom do človeka je schopný privodiť nepriaznivejšie následky ako náraz psa bez náhubku (náhubok plní len preventívnu funkciu z hľadiska možného uhryznutia psom, k čomu v riešenej veci nedošlo, teda zisteného skutkového stavu).

7. Záver súdu prvej inštancie po doplnenom dokazovaní, keď nezistil splnenie zákonnej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody zo strany žalobkyne voči žalovanému, keďže žalovaný sa nedopustil protiprávneho konania a zo skutkového stavu nevyplýva porušenie zákonných povinností ani podľa zákona č. 282/2002 Z.z., ale ani podľa § 415 Obč.zák. a tým, že držal psa na vôdzke, neumožňoval jeho voľný neobmedzený pohyb, splnil si svoju prevenčnú povinnosť a v zmysle tohto zákona, ktorý je považovaný za le specialis v danej kauze, je treba vyhodnotiť práve postup žalobkyne ako nedodržanie preventívnych opatrení, ktorá nedodržala bezpečnú vzdialenosť napriek okolnosti, že pozorovala beh psa dlhšiu dobu, čo vyplýva z jej výpovede v trestnom konaní. Ani samotný znalecký posudok, keď znalec v trestnom konaní G.. Q. E. len konštatoval okolnosť, že zranenie poškodenej mohlo vzniknúť tak ako uvádzala žalobkyňa vo svojej výpovedi ešte nepreukázalo príčinnú súvislosť medzi zranením, ktoré vzniklo žalobkyne a nárazom psa žalovaného, ku ktorému skutočne došlo.

8. Aj odvolací súd považuje za nadbytočné vykonať dokazovanie výsluchom svedka - odborníka z odboru kynológie na správanie sa druhu psa vo vlastníctve žalovaného, lebo posúdenie správanie sa majiteľa psa - žalovaného v rámci plnenia prevenčnej povinnosti podľa zák. č. 282/2002 Z.z. jednoznačne je len v právomoci súdu prvej inštancie, preto ani nebolo potrebné vykonať tento výsluch svedka.

9. Sama žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že 10 minút sa venčili psy, a pes žalovaného bol na vodítku a žalobkyne sa vôbec nedotkol, len okolo prešiel, preto ak nesplnila svoju zákonnú povinnosť, t.j. dôkazné bremeno ťažilo tu v tejto kauze práve ju, mala možnosť pri dokazovaní po zrušení rozsudku odvolacím súdom klásť otázky protistrane, konfrontovať výpoveď žalovaného s inou osobou a napokon ani v odvolacom konaní neponúkla iné dôkazy, je treba považovať zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie za zákonný a správny.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 CSP, lebo úspešný žalovaný si nežiadal a neúspešná žalobkyňa nemá na ich náhradu právo a o trovách prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

11. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.